

Arrest

nr. 291 624 van 7 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd, de heer X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X op 27 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. CUYPERS loco advocaat B. LOOS en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 29 november 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 januari 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit, ben je een etnische Pashai en hang je de soennitische islam aan. Je bent geboren en getogen in het dorp Shurundi in de regio Amla (district Darai Nur, provincie Nangarhar). Je woonde er samen met je ouders, je broers en zussen, je maternale oom en zijn gezin. Jij en je vader verdienden geld door koeien te kopen en die dan weer te verkopen. Verder ging je in Afghanistan gedurende 5 jaar naar de madrasa en naar school, maar daarmee ben je moeten stoppen door problemen met de taliban. Die ontstonden als volgt:

Op een ochtend gingen jij en jouw vader, zoals gewoonlijk, een koe kopen. Onderweg kwamen jullie 7 of 8 gewapende talibs tegen. Zij zeiden tegen je vader dat je oud genoeg was en dat hij jou moest meegeven met hen om lid van de taliban te worden en jihad voor hen te doen. Je vader antwoordde dat ze jullie naar huis moesten laten gaan, en dat hij jou binnen 2 of 3 dagen aan hen zou overhandigen. De taliban ging daar niet mee akkoord en bracht jullie naar een veld naast een berg, waar jullie de hele dag werden vastgehouden. Uiteindelijk kwamen er 4 ouderen naar jullie toe en kregen zij jullie vrij door te zeggen dat ze borg stonden voor jou en je vader en dat ze jou binnen 2 of 3 dagen zouden terugbrengen naar de taliban. Na 3 à 4 dagen in je huis te hebben gebleven, ben je van daaruit vertrokken in het koude seizoen, 2 of 3 dagen voor Nowruz (= Perzisch nieuwjaar). Jouw vader had namelijk gezegd dat je in de problemen zat en regelde voor jou een smokkelaar.

Via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië, Italië en Frankrijk reisde je over land naar België, waar je na 7 maanden à 1 jaar aankwam. Op 2 augustus 2021, de dag van jouw aankomst in het Rijk, deed je bij Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek om internationale bescherming. Mocht je terugkeren naar Afghanistan, dan vrees je dat de taliban jou iets zou kunnen aandoen.

Na jouw vertrek werd er een dreigbrief voor jouw huis gegooid, waarin de taliban vraagt wat jouw familie met jou deed en waarom ze jou lieten verdwijnen. Daarnaast bellen zij naar jouw vader om te vragen waar jij bent.

Ter staving van jouw verklaringen diende je de volgende documenten in: jouw taskara (kopie), de dreigbrief van de taliban (kopie) en een medisch verslag van het AZ Turnhout. Jij lijdt namelijk aan tuberculose. Op 14 december 2022 stuurde jouw advocaat via e-mail een screenshot van jouw Tiktok-profiel door, alsook drie video's van datzelfde profiel.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Daarnaast werd er tijdens het persoonlijk onderhoud rekening gehouden met jouw medische toestand. Voorafgaand ontving het CGVS een ziekenhuisverslag waarin staat dat jij sinds 31 augustus 2022 in behandeling bent wegens een reactivatie van open pulmonale tuberculose (zie document 3 in de documentenmap van het administratief dossier). Tijdens jouw gehoor, dat ruim drie maanden later plaatsvond, beaamde je dat het goed gaat met je gezondheid en je ziekte. Je verklaarde dat je na een opname van één maand daar ontslagen werd uit het ziekenhuis en nu nog medicatie neemt (CGVS p.3-4). Hoe dan ook heeft het CGVS het nodige gedaan om jouw persoonlijke situatie in acht te nemen. Naast het feit dat er aldus bij aanvang gepeild werd naar jouw gezondheidstoestand werd er jou meegegeven dat je, naast de gebruikelijke pauze, steeds om een extra onderbreking mocht vragen mocht je je op een gegeven moment slecht voelen of indien je nood had aan rust (CGVS p.3-4). Daar diende je echter geen gebruik van te maken, evenmin haalde je op enig moment aan dat het niet meer ging. Verder blijkt uit de notities van jouw persoonlijk onderhoud dat je prima in staat was om te spreken over jouw achtergrond in Afghanistan, om op een zelfstandige en functionele manier de redenen voor jouw vertrek toe te lichten en om vragen over voorgaande zaken gericht te beantwoorden. Hoewel jouw voogd in zijn eindopmerkingen er nog op alludeerde dat het, ondanks wat je zelf beweert, in werkelijkheid niet goed met jou gaat op medisch vlak, kan er in ieder geval worden besloten dat jouw toestand jou niet verhinderde om volwaardige asielverklaringen af te leggen op de zetel van het CGVS (CGVS p.26).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

Allereerst moet worden gewezen op de beschikbare landeninformatie waaronder het EASO-rapport *Recruitment by armed groups* (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf), de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport *Afghanistan. Targeting of Individuals* van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf).

Daaruit blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Uit jouw verklaringen komt een heel andere gang van zaken naar voren: op een dag zou de taliban jou geboden hebben met hen mee te gaan en lid van hun groepering te worden en dit terwijl jij in het verleden nog nooit met hen had gesproken (CGVS p.17, p.22). Bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) voegde je daar nog aan toe dat de taliban jou bij de eerste kennismaking met hen met de dood bedreigde indien je weigerde bij hen te gaan (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Een dergelijke individuele en gedwongen rekrutering komt echter slechts zelden voor; doorgaans beschikt de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat zulke vorm van rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers – zo stelde je dat de ouderlingen eerder nooit met jou of jou vader daarover hadden gesproken en dat zij daar evenmin mee akkoord gingen (CGVS p.21-22) – is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Dat jij, zoals eerder opgemerkt, nooit eerder gesproken had met de taliban vooraleer ze jou en je vader tegenhielden op straat, is dat eveneens (CGVS p.17, p.22). Indien zij jou wilden inzetten in hun heilige oorlog, of zoals je het zelf stelde "om mij te laten vechten of een bom op mij te zetten en naar de mensen te sturen om mezelf op te blazen" (CGVS p.20), kan worden verwacht dat zij op voorhand meermaals contact met jou opnemen, zodoende te peilen naar jouw mening over hun groepering en naar de kneedbaarheid van jouw ideologie. De kans was immers niet onbestaande dat jij (eerder) tegen hun groepering gekant was of dat de mening van jouw familie (eerder) naar de voormalige overheid gericht was, die jouw dorp toen controleerde (CGVS p.8). Door plotseling 7 à 8 gewapende strijders die jij nog nooit gezien had (CGVS p.18-19) op jou af te sturen, meteen het woord "jihad" in de mond te nemen en jou vervolgens in te lijven in hun structuur, bestond het gevaar dat jij ondermaats zou presteren of dat jij, al dan niet onrechtstreeks, informatie zou doorspelen aan de autoriteiten. Het is weinig aannemelijk dat een doorwinterde groepering als de taliban dergelijke risico's zou nemen.

Naast het gegeven dat jouw persoonlijke situatie afwijkt van de "norm" beschreven in de landeninformatie en er serieuze twijfels rijzen bij de aanpak van de taliban, zijn de beweerde gebeurtenissen voorafgaand aan jouw vertrek niet geloofwaardig gebleken. Dit wegens de verscheidene onwaarschijnlijkheden, vaagheden en zelfs tegenstrijdigheden doorheen jouw verklaringen:

Zo het al aan te nemen valt dat de taliban te werk ging op de manier zoals jij beschreef, is het ten eerste merkwaardig dat zij akkoord gingen met de "deadline" opgesteld door de ouderlingen of zoals jij het stelde: "ze zeiden tegen de taliban dat ze mij gingen terugbrengen naar hen binnen 2 à 3 dagen" (CGVS p.21). Op die manier gaven ze jou immers vrij spel om weg te vluchten, wat toch niet hun bedoeling kan zijn geweest. Zeker aangezien je zelf aangaf dat de dorpelingen niet wilden dat je voor de taliban ging werken, iets wat de taliban moet hebben geweten of minstens hebben vermoed (CGVS p.21). Het houdt dan ook erg weinig steek dat de taliban jou een hele dag vasthield op een veld en jou daarna liet gaan, in plaats van jou gewoon onmiddellijk mee te nemen toen ze jou op straat hadden onderschept. Temeer daar de groepering 7 of 8 gewapende talibs had uitgestuurd om jou te rekruteren (CGVS p.18). Ook op andere punten verbaast de toch wel erg passieve werkwijze van de taliban. Je verwees naar een dreigbrief volgend op jouw vertrek, waarover je het volgende verklaarde: "ze hebben de brief daar gegooid en dan verdwenen ze" (CGVS p.14). Gevraagd of jouw familie daarbuiten nog problemen kende, ontkende je dat aanvankelijk, om vervolgens jouw antwoord opeens te wijzigen zeggende dat jouw vader telefoontjes ontving met de vraag waar jij bent (CGVS p.24-25). Jouw verklaringen zijn aldus niet consistent. Wat er ook van zij, persoonlijke aanvaringen of confrontaties tussen de taliban en jouw gezinsleden haalde je echter nergens aan (CGVS p.24-25). Het mag verbazen dat zij jouw familie fysiek ongemoeid lieten terwijl jij hun eerdere deadline volledig in de wind had geslagen, zeker wetende dat zij de controle verwierven

over het hele land en jouw verwanten momenteel nog steeds in hetzelfde dorp wonen (CGVS p.11). Dit is onverenigbaar met jouw bewering dat de taliban jou nog steeds aan het zoeken is en jou iets zou willen aandoen (CGVS p.17).

Het valt ook op dat jij niet de minste toelichting kunt geven over deze telefoontjes en dreigbrief. Zo kon je niet zeggen vanaf wanneer de taliban jouw vader begon op te bellen en evenmin hoeveel keer zij dat gedaan hebben (CGVS p.25). Met betrekking tot de brief moest je het antwoord op die laatste vraag ook schuldig blijven en wist je bovendien zelfs niet te zeggen of die werd afgeleverd voor of na jouw aankomst in België (CGVS p.14-15). Verder verklaarde je eerst niet te weten wat er in de brief geschreven staat, vervolgens stelde je dan weer dat er in het document gevraagd wordt wat jouw familie met jou gedaan heeft, waarom zij jou lieten verdwijnen (CGVS p.14). Na vertaling van de brief blijkt echter dat deze vragen daar nergens in beschreven staan (zie documentenmap in administratief dossier). Jouw praktisch nietszeggende verklaringen over deze dreigbrief en telefoontjes zijn behoorlijk opmerkelijk, wetende dat je voor jouw laatste contact met je vader (recent voor het persoonlijk onderhoud) al 4 à 5 keer met hem had kunnen spreken (CGVS p.13). Dat jij tijdens deze gelegenheden geen bijkomende details aan hem vroeg over de telefoontjes en dreigbrief, zoals je zelf aangaf (CGVS p.15), kan dan ook niet overtuigen. Het gegeven dat je vader die informatie al niet spontaan aan jou meegaf, evenmin. Je verklaarde namelijk dat hij voor het eerst sprak over deze brief nadat jij hem zelf, op vraag van je advocaat, had gecontacteerd met de vraag of er meer documenten voorhanden waren voor jouw asielaanvraag (CGVS p.15). Nochtans lijkt het niet meer dan logisch dat hij eerder al uit zichzelf aan jou zou laten weten dat er een dreigbrief was aangekomen. Een ander aspect van jouw relaas waar jouw antwoorden heel vaag bleken, is de kwestie of er andere jongens uit je dorp waren die in dezelfde periode als jij werden gerekruteerd. Toen het CGVS jou dat vroeg, stelde je dat wederom niet te weten (CGVS p.22). Je zou daarenboven nooit aan iemand gevraagd hebben of dat al dan niet gebeurde (CGVS p.22). Beide antwoorden komen niet geloofwaardig over in het licht van jouw afkomst uit een rurale en tribale dorpsgemeenschap in Darai Nur, waar de sociale cohesie groot is en dergelijk nieuws uitgebreid de ronde moet hebben gedaan.

Verder moet worden vastgesteld dat jouw relaas op het persoonlijk onderhoud niet overeenkomt met de gang van zaken die je bij DVZ liet optekenen. Daar verklaarde je namelijk dat jij en je vader de taliban onderweg tegenkwamen en dat je vader akkoord ging met hun eis om jou te rekruteren, maar hij 3 dagen de tijd vroeg om jou klaar te maken. Daarna gingen jullie een koe kopen, vervolgens gingen jullie naar huis. Over jullie vasthouding van een hele dag en de onderhandelingen met de ouderen heb je vreemd genoeg niets gezegd bij DVZ (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Dat jullie meteen na dat incident nog een koe gingen kopen – wat op zich al een eigenaardige beslissing is na het ontvangen van doodsb bedreigingen – is dan weer een element dat je tijdens het onderhoud aanvankelijk tegensprak. Gevraagd wat jij en je vader onmiddellijk na jullie bevrijding deden, antwoordde je namelijk dat jullie huiswaarts keerden (CGVS p.22), een uitspraak waar je bovendien bleef aan vasthouden na confrontatie met het voorgaande (CGVS p.26). Vervolgens gevraagd of jullie die dag effectief nog een koe kochten, sloeg de slinger weer om en beweerde je het tegendeel: "Toen we bevrijd werden nadat de ouderen garant stonden, kochten we een koe en dan zijn we met de koe naar huis gewandeld" (CGVS p.26). Jouw wisselende verklaringen, alsook het feit dat je in je eerdere interview een hele episode uit je asielrelaas niet vermeldde, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het argument dat je bij DVZ zo kort mogelijk moest zijn en men daar zei dat je niet alle details moest vermelden, biedt hier geen verschuiving voor (CGVS p.25). Jouw vluchtrelaas is immers erg basaal daar het bestaat uit slechts twee gebeurtenissen die op dezelfde dag plaatsvonden: één bedreiging onderweg en een ontvoering/vasthouding. Indien deze feiten werkelijk zijn voorgevallen, mag worden verwacht dat je die allebei vermeldt, zeker gezien die vasthouding toch op zijn minst even aangrijpend moet zijn geweest als de plotse vraag om rekrutering eerder die dag. Dat je dit element daarentegen beschouwt als een detail, kan dan ook niet worden gevolgd. Voor het overige kan nog worden toegevoegd dat je bij DVZ verklaarde het Pasjtōe – de taal waarin jouw vragenlijst toen werd ingevuld – voldoende machtig te zijn om jouw problemen te verwoorden en daarover vragen te beantwoorden, en je beaamde trouwens dat je de tolk bij DVZ goed begreep (zie formulier "verklaring betreffende procedure"; CGVS p.4).

Op andere vlakken zijn jouw verklaringen evenmin eenduidig gebleken. Je verklaarde daarover dat je je land van herkomst verliet toen het weer koud was, 2 of 3 dagen voor Nowruz (CGVS p.23), wat overeenkomt met 19 maart 2020. Gelet op dat antwoord en op het gegeven dat je enige scholing hebt genoten, zou je deze feestdag, die overigens alom bekend is in Afghanistan, toch goed moeten kennen. Dit strookt echter niet met jouw beschrijving van je reistijd en de datum van je asielaanvraag in België, zelfs niet wanneer men enige marge hanteert. Je gaf namelijk aan 7 à 8 maanden of ongeveer 1 jaar onderweg te zijn geweest (CGVS p.23) – wat op zich al een erg ruime en vage schatting is – en op de dag van jouw aankomst in België, op 2 augustus 2021, liet je je registreren als vluchteling (zie verklaring DVZ, vraag 33). Dit zou betekenen dat je al maanden eerder weg was uit Afghanistan, i.e. tussen augustus 2020 en (begin) januari 2021. Over jouw religieuze vorming bleken jouw verklaringen trouwens ook niet compatibel. Zo beweerde je bij DVZ dat je gedurende +/- 2 jaar naar de madrassa ging, terwijl je op het

persoonlijk onderhoud aangaf dat dat 5 jaar was, wat meer dan dubbel zo lang is (zie verklaring DVZ, vraag 11; CGVS p.9). Dergelijke tegenstrijdigheden over de periode van jouw vertrek en over jouw opleiding (en dus ook jouw dagelijkse bezigheden), doen eens te meer vermoeden dat jij niet oprecht bent over de omstandigheden van jouw vertrek en jouw achtergrond in Afghanistan, en schaden jouw algemene geloofwaardigheid.

Tot slot wenst het CGVS te herhalen dat jouw gezinsleden op dit moment nog steeds in jouw dorp in Darai Nur verblijven (CGVS p.11). Je onderhoudt van hieruit contact met hen en zij stellen het naar eigen zeggen goed (CGVS p.13). Er kan dan ook worden aangenomen dat jij bij terugkeer naar Afghanistan kunt rekenen en terugvallen op een ondersteunend netwerk.

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat het statuut van vluchteling jou niet kan worden toegekend.

Jouw documenten kunnen geen ander licht werpen op deze appreciatie. De taskara kan enkel jouw verklaringen over jouw nationaliteit, identiteit en herkomst ondersteunen. Dit zijn elementen die niet ter discussie staan in deze beslissing. Het CGVS wijst er wel op dat, uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (meer bepaald de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021), blijkt dat er in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Het is omwille van die vaststelling dat de dreigbrief die jij indiende, en die overigens slechts een kopie betreft, geen sluitend bewijs vormt voor de problemen die jij aanhaalde. Dergelijke stukken hebben enkel waarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige en aannemelijke verklaringen, wat in casu niet het geval is. Temeer jouw beschrijvingen over deze brief niet volledig consistent bleken met de inhoud ervan (zie supra). Verder werd er door jouw advocaat een ziekenhuisdocument overgemaakt (i.e. een "verslag voor ontslag" d.d. 02/11/2022) in verband met jouw tuberculosebesmetting, iets wat het CGVS niet betwist. Deze problematiek houdt echter geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van medische elementen in se dien je een beroep te doen op de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Tot slot maakte jouw advocaat na jouw persoonlijk onderhoud een e-mail over met daarin een screenshot van jouw Tiktok-profiel met daarop enkele beelden van jezelf. De e-mail, die geen toelichting geeft bij de stukken in kwestie, bevat ook drie quasi identieke video's van datzelfde profiel waarin jij afgebeeld wordt met tekst in Arabisch schrift en muziek op de achtergrond. In welke context jij deze zaken indient voor jouw asielaanvraag, is volstrekt onduidelijk. Het CGVS wijst er hierbij op dat jij tijdens het persoonlijk onderhoud geen andere motieven aanhaalde dan gedwongen rekrutering (CGVS p.16-17, p.26).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor

burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai

luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met je persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Darai Nur (provincie Nangarhar). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte

lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19

pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals

bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit je verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6 en 57/1, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 11 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van personen met een handicap, van de artikelen 2 en 3 juncto 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 10 derde lid, b) van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel eveneens van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Vooreerst zet verzoeker op theoretische wijze het hoger belang van het kind uiteen en wijst hij op het feit dat hij een zestienjarige Afghaanse niet-begeleide minderjarige is die op amper veertienjarige leeftijd eind 2020 uit een dorp in Nangarhar vertrokken is lang voor de taliban de macht overnamen. Hij benadrukt hierbij dat hij al anderhalf jaar in België is. Hierna betoogt verzoeker dat het feit dat hij al meer dan drie jaar weg is uit Afghanistan een impact heeft op zijn capaciteiten om ‘het spel mee te spelen’. Vervolgens geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing. Hij tracht op theoretische wijze verweerders bevindingen omtrent de gedwongen rekrutering te weerleggen. Hierna repliceert verzoeker op de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing betreffende de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek.

Vervolgens lijst hij een aantal “essentiële rechtsvragen” op en stelt hij dat het gebrek aan informatie niet wilt zeggen dat er geen problemen zijn bij terugkeer.

Verzoeker vervolgt met een verwijzing naar de verplichtingen voor asielinstanties inzake onderzoek, met name de samenwerkingsplicht en het vergaren van landeninformatie.

Voorts bespreekt verzoek uitgebreid het tekort aan informatie. Hij wijst afzonderlijk op het algemeen gebrek aan informatie omwille van de situatie in Afghanistan en het gebrek aan informatie om te kunnen inschatten welke behandeling terugkeerders uit het Westen riskeren.

Vervolgens uit verzoeker op omstandige wijze kritiek op de inschatting van en de bronnen waar verweerder zich op beroept om het risico van terugkeerders uit het Westen te beoordelen. Hierna

bespreekt verzoeker op omvattende wijze de indicaties dat terugkeerders uit het Westen riskeren blootgesteld te worden aan vervolging en ernstige schade.

Verzoeker vervolgt met een diepgaande bespreking van het leven onder de taliban.

Voorts zet verzoeker op theoretische wijze de kwalificatie van de vrees en behandeling voor terugkeerders uit Europa en voor personen die onder het dagelijkse bewind van de taliban leven uiteen. Hij bespreekt afzonderlijk de onmenselijke en vernederende behandeling en foltering, de vervolging als specifieke sociale groep en vervolging omwille van een toegedichte politieke en religieuze overtuiging.

Verder wijst verzoeker op omvattende wijze op de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting. Vervolgens bespreekt hij zijn situatie in concreto.

Tot slot zet verzoeker op theoretische wijze de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan uiteen.

Doorheen zijn verzoekschrift refereert verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels, rechtsleer, rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt volgend stuk toegevoegd:

- e-mailverkeer tussen P. H. en T.R..

2.2.2. Op 5 juni 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note", april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan, april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

2.2.3. Verzoeker brengt op 13 juni 2023 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd.

- foto's van verzoeker met zijn vriendin en vrienden;
- een kopie van een verblijfstitel;
- een getuigenverklaring;
- een screenshot van een sociale mediapagina van verzoeker;
- e-mailverkeer met S.C. tewerkgesteld bij FOD Buitenlandse zaken;
- een attest van de Afghaanse ambassade in Brussel van 5 december 2022.

2.2.4. Verzoeker brengt op 19 juni 2023 ter terechtzitting aan de Raad een tweede aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd.

- een getuigenverklaring ondertekend door H.V., C.J., P.G. allen tewerkgesteld bij CDO met een kopie van hun identiteitskaarten.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over

de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land

van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Daarnaast werd er tijdens het persoonlijk onderhoud rekening gehouden met jouw medische toestand. Voorafgaand ontving het CGVS een ziekenhuisverslag waarin staat dat jij sinds 31 augustus 2022 in behandeling bent wegens een reactivatie van open pulmonale tuberculose (zie document 3 in de documentenmap van het administratief dossier). Tijdens jouw gehoor, dat ruim drie maanden later plaatsvond, beaamde je dat het goed gaat met je gezondheid en je ziekte. Je verklaarde dat je na een opname van één maand daar ontslagen werd uit het ziekenhuis en nu nog medicatie neemt (CGVS p.3-4). Hoe dan ook heeft het CGVS het nodige gedaan om jouw persoonlijke situatie in acht te nemen. Naast het feit dat er aldus bij aanvang gepeild werd naar jouw gezondheidstoestand werd er jou meegegeven dat je, naast de gebruikelijke pauze, steeds om een extra onderbreking mocht vragen mocht je je op een gegeven moment slecht voelen of indien je nood had aan rust (CGVS p.3-4). Daar diende je echter geen gebruik van te maken, evenmin haalde je op enig moment aan dat het niet meer ging. Verder blijkt uit de notities van jouw persoonlijk onderhoud dat je prima in staat was om te spreken over jouw achtergrond in Afghanistan, om op een zelfstandige en functionele manier de redenen voor jouw vertrek toe te lichten en om vragen over voorgaande zaken gericht te beantwoorden. Hoewel jouw voogd in zijn eindopmerkingen er nog op alludeerde dat het, ondanks wat je zelf beweert, in

werkelijkheid niet goed met jou gaat op medisch vlak, kan er in ieder geval worden besloten dat jouw toestand jou niet verhinderde om volwaardige asielverklaringen af te leggen op de zetel van het CGVS (CGVS p.26)."

Verzoeker laat deze motieven ongemoeid zodat hij er geen afbreuk aan kan doen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker haalt bij een terugkeer naar Afghanistan onder meer een vrees voor vervolging aan omwille van (een gepercipieerde) verwestering.

2.3.5.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt

van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, Afghanistan targeting of individuals).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft

overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

2.3.5.3. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoeker een niet-begeleide minderjarige vreemdeling is en op vijftienjarige leeftijd aankwam in België. Verzoeker wijst erop dat hij op amper veertienjarige leeftijd in 2020 uit Afghanistan vertrokken is en hij op heden zestien jaar is. Verzoeker betoogt dat als minderjarige of als jongvolwassene het risico groter is dat hij zich bepaalde gedragingen, zelfs onbewust, eigen heeft gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan. Voorts wijst verzoeker op de conservatieve omgeving waarvan hij afkomstig is. Hij stelt dat blijkt dat een salafistische gemeenschap in zijn regio van herkomst aanwezig is. Verzoeker meent dat deze salafisten ideologisch verwant zijn aan Al Qaeda, Daesh en ISKP en ze een meer radicale interpretatie hebben van de islam. Hij meent dat binnen de salafistische gemeenschap van de islam er sterk antiwesterse tendensen zijn. Verzoeker citeert hierbij een fragment uit algemene landeninformatie. Hierna betoogt hij dat het feit dat hij uit een regio komt waar niet enkel de taliban de macht hebben, maar ook de ISKP al jarenlang aanwezig is, waar een paar jaar geleden maar liefst vijftien verschillende terroristische organisaties voet aan de bodem hadden, en waar bovendien ook een salafistische gemeenschap woont, het risico op vervolging verhoogt voor hem die terugkeert uit het Westen. Voorts beklemtoont verzoeker de duur van zijn verblijf in een westers land. Hij specificeert dat hij al zo'n drie jaar weg is uit Afghanistan en dit ging om vormende jaren waardoor de impact van zijn verblijf groter is dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is. Verzoeker meent dat zijn voeling met de Afghaanse samenleving bijgevolg eerder beperkt is, laat staan dat hij voeling zou hebben met Afghanistan in handen van de taliban. Voorts wijst verzoeker op zijn gebruik van sociale media, hij stelt dat hij Facebook, Instagram en een Tiktok-profiel heeft op zijn eigen naam. Verzoeker benadrukt dat hij dus ook een door de taliban verboden app, Tiktok gebruikt. Hij meent dat de taliban de inhoud van deze app kan screenen bij zijn aankomst. Vervolgens citeert verzoeker een fragment uit 's Raads rechtspraak waarna hij stelt dat hij gelet op zijn jarenlange afwezigheid sinds 2018 en gezien zijn vormende jaren in het Westen, de capaciteit mist om 'het spel te spelen'. Verzoeker vervolgt met een theoretisch en abstract betoog over verwestering.

In zijn eerste aanvullende nota van 13 juni 2023 benadrukt verzoeker dat hij in België een relatie heeft met een Oekraïens meisje L.. Daarnaast stelt verzoeker dat hij graag uitgaat. Vervolgens refereert hij naar en citeert hij fragmenten uit persartikels en algemene landeninformatie. Verzoeker betoogt dat de taliban capaciteiten bezitten om uitgebreid onderzoek te voeren naar het doen en laten van Afghanen die terugkeren uit het Westen. Voorts zet hij op theoretische wijze het leven onder het talibanbewind uiteen en bespreekt hij op omstandige wijze de onmogelijkheid om reisdocumenten te verkrijgen en de risico's die ermee gepaard gaan.

In zijn tweede aanvullende nota wijst verzoeker op zijn schoolloopbaan en legt ter staving hiervan een getuigenverklaring neer.

2.3.5.4. In casu blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat, gelet op zijn verklaringen, verzoeker bij het verlaten van Afghanistan rond 2020 veertien jaar oud was en dat hij vijftien jaar oud was op 2 augustus 2021 toen hij zijn beschermingsverzoek indiende in België. Verzoeker bevindt zich bijna drie jaar buiten Afghanistan. Hij heeft ondertussen de leeftijd van zestien jaar en verblijft inmiddels bijna twee jaar in België. Deze elementen worden niet betwist door verweerder.

Verzoeker voegt aan zijn aanvullende nota's van 13 juni 2023 en 19 juni 2023 verschillende stukken toe ter staving van zijn (gepercipieerde) verwestering.

Zo wordt onder meer een getuigenverklaring bijgebracht, getekend door H.V. een tewerkstellingsbegeleider bij het CDO, C.J. een begeleider algemene vorming bij het CDO en P.G. een

vestigingsverantwoordelijke bij het CDO. Hieruit blijkt dat verzoeker sinds 1 september 2022 ingeschreven is in het CDO Noorderkempem te Turnhout en hij van 1 september 2021 tot 30 juni 2023 ingeschreven is in de onthaalklas anderstalige nieuwkomers in HIVSET Turnhout. Voorts wordt er in deze verklaring ook gesteld dat vanuit zijn opleiding bij het OKAN verzoeker arbeidsrijp en arbeidsbereid gescreend is voor een opleiding in leren en werken (dual leren) bij het CDO Noorderkempem. Er wordt hierbij gewezen op zijn opleiding als productiemedewerker industrie in het eerste jaar van de tweede graad. Verder wordt er benadrukt dat verzoeker tijdens de paasvakantie van het jaar 2023 veertien dagen gewerkt heeft bij het Open Atelier in Turnhout als productiemedewerker en hij dit zeer goed gedaan heeft. Daarbij wordt er gesteld dat verzoeker tijdens de maanden juli en augustus hier verder kan blijven werken als jobstudent. Wat betreft de aanloopfase in taal wordt er beklemtoond dat verzoeker de groepsopleiding taal volgt georganiseerd door Web Turnhout. Er wordt gesteld dat het de bedoeling is om de jongeren een extra taalbad te geven met een oog op tewerkstelling. Voorts wordt er inzake verzoekers vorming bij het CDO gesteld dat hij op maandag en donderdag de opleiding productiemedewerker industrie volgt en op dinsdag de algemene vorming gericht op taalverwerving. Hierbij wordt er beklemtoond dat verzoeker een harde werker is, hij zich inzet tijdens de les, Nederlands wilt leren, openstaat voor de diversiteit die België rijk is, hij toch doorzettingsvermogen en motivatie toonde om een toekomst uit te bouwen in België ondanks dat hij op een aantal obstakels botste tijdens zijn traject, hij de wil heeft om deel te nemen aan het maatschappelijke leven in België en dit toont via diverse engagementen zoals een aansluiting bij een sportvereniging, een studentenjob tijdens de schoolvakantie, enzovoort... Vervolgens wordt er gesteld dat verzoeker vier dagen opleiding volgt zodat hij voldoet aan het voltijds engagement. Voorts wordt er benadrukt dat verzoeker volgend schooljaar verdere stappen kan zetten in zijn traject en hij zeker met een overeenkomst alternerende opleiding in een productiebedrijf kan gaan werken om zo een certificaat productiemedewerker industrie te behalen. Tot slot wordt er beklemtoond dat de begeleiders van het CDO Noorderkempem in verzoeker een jongere zien die een toekomst heeft in België en zijn best doet te integreren in de verschillende facetten van de samenleving.

Aangaande de foto's en video's die verzoeker neerlegde bij aanvullende nota, kan besloten worden dat deze zijn verklaringen staven dat hij een vriendin heeft in België, naar evenementen gaat en een socialemediapagina heeft.

Volledigheidshalve stipt de Raad aan dat ter terechtzitting benadrukt werd dat verzoeker naar het katholiek onderwijs gaat. Voorts bemerkt de Raad nog dat verzoekers vriendin aanwezig was ter terechtzitting waarbij gesteld werd dat zij geen moslima is.

De voorliggende elementen schetsen, in hun onderlinge samenhang bekeken en beoordeeld, de goede integratie van verzoeker en zijn actieve deelname in de Belgische samenleving.

Daarnaast kan opgemerkt worden dat de Raad in de stukken van het administratief dossier leest dat er in hoofde van verzoeker een zekere kwetsbaarheid kan worden waargenomen.

Zo blijkt dat verzoeker lijdt aan tuberculose waarvoor hij reeds in België een maand lang werd gehospitaliseerd en thans nog in behandeling is en nog medicatie inneemt (zie administratief dossier). De Raad merkt hierbij op dat uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de Afghaanse samenleving in het algemeen weinig verdraagzaamheid vertoont ten aanzien van personen die afwijken van de 'norm', bijvoorbeeld wegens hun fysieke of mentale aandoeningen. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat aan verzoeker, die mogelijk zichtbare fysieke kenmerken vertoont van zijn medische problematiek, een stigma kleeft dat hij niet van zich zal kunnen afschudden, te meer de Afghaanse samenleving heden wordt gekenmerkt door een strikte interpretatie van de sharia en een verstrenging van maatschappelijke en religieuze normen opgelegd door het huidige talibanregime (zie EUAA "Country of Origin Information: Afghanistan Targeting of individuals" van augustus 2022, "Implemented sharia and cultural norms in everyday life", p. 41-49; EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, "Individuals perceived to have transgressed moral and/or societal norms", p.77- 81; "Persons living with disabilities and persons with severe medical issues", p. 105-106; EUAA, "Country guidance: Afghanistan" januari 2023, p. 27, 102-103),).

Daargelaten de vraag of verzoeker blijkt geeft van een daadwerkelijke verwestering in de zin van een internaliseren en eigen maken van westerse waarden en normen, meent de Raad dat in deze evenwel niet kan worden uitgesloten dat hem een verwestering zal worden toegeschreven. Er kan geen abstractie worden gemaakt van volgende elementen eigen aan verzoekers situatie:

- i) het feit dat hij op veertienjarige leeftijd als minderjarige Afghanistan heeft verlaten voor Europa;
- ii) zijn inmiddels bijna driejarige afwezigheid uit Afghanistan;

- iii) zijn verblijf van inmiddels bijna twee jaar in België en zijn integratie in de Belgische samenleving en actieve deelname eraan zoals onder meer blijkt uit de getuigenverklaring, foto's en video's;
- iv) het gegeven dat hij heden nog steeds minderjarig is en dat blijkt wordt gegeven van een zekere (medische) kwetsbaarheid.

De Raad merkt op dat verzoeker, die overigens een etnische Pashai is, gelet op zijn minderjarigheid, een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België heeft doorgebracht en aan het doorbrengen is. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust "westerse" gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

Verzoekers minderjarige leeftijd maakt dat hij erg beïnvloedbaar is en dat hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving via onder meer de sociale omgeving van zijn opleiding en vriendin 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker deze, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich mee dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken.

De Raad stipt hierbij aan dat uit deze landeninformatie blijkt dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering of omwille van zijn medische problematiek. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

2.3.5.5. Ten slotte wijst de Raad erop dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar.

Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (Islamic State Khorosan Province) (COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, p. 5).

ISKP is een transnationale salafistische-jihadistische organisatie die door de VN als een terroristische organisatie wordt aangemerkt. ISKP is traditioneel sterk aanwezig in het oosten van Afghanistan, in het bijzonder in de provincies Nangarhar, Kunar en Nuristan, wegens de grens met Pakistan maar ook omwille van de diepgewortelde salafistische ideologie in die regio. Verder zijn er ook buitenlandse gewapende groeperingen in de provincie Kunar aanwezig zoals Tehrik-e Taliban Pakistan, inclusief een aantal splintergroepen, alsook Jaish-e Momammed en Lashkar-e Taryiba. Al deze organisaties opereren onder de paraplu van de taliban (EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 156-159; EUAA "Guidance note: Afghanistan", april 2022, p. 14-16).

Aldus blijkt dat in de provincie Nangarhar, verzoekers herkomstregio, naast de taliban en daaraan gelieerde buitenlandse groeperingen, ook ISKP zeer sterk aanwezig is. Dit heeft tot gevolg dat verzoeker, gelet op het voorgaande, ook onder de aandacht zou kunnen komen van ISKP, een salafistisch-jihadistische groepering die een afkeer heeft voor alles wat 'westers' is.

2.3.5.6. In acht genomen wat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn minderjarige leeftijd, zijn medische problematiek en zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke

persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime, alsook het beginsel van het hoger belang van het kind indachtig en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan verlaten hebben, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is daar *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *Country Guidance* 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestrafingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *Country Guidance* 2023 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 149).

2.4. Gelet op het voorgaande wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde schendingen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend drieëntwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU